

1 Pēc tam Tas Kungs nozīmēja vēl septiņdesmit citus un izsūtīja tos pa divi un divi Savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet.

2 Un Viņš tiem sacīja:

"Pļaujāmā daudz un strādnieku maz: tad nu lūdziet pļaujas kungu, lai viņš strādniekus sūta savā pļaujā.

3 Ejiet! Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā.

4 Neņemiet līdzi nedz naudas maku, nedz ceļasomu, nedz kurpes un ceļā nesveiciniet neviena.

5 Un, ja jūs ieejat kādā namā, tad sakait vispirms: miers šim namam!

6 Un, ja tur būs kāds miera bērns, tad uz viņa dusēs jūsu miers;

bet, ja ne, tad tas atgriezīsies pie jums atpakaļ.

7 Tanī pašā namā palieciet un ēdiet un dzeriet to, kas tiem pie rokas, jo strādnieks ir savas algas cienīgs; bet neejiet no vienas mājas uz otru.

8 Un, kurā pilsētā jūs ieiesit un jūs tur uzņēmt, tur ēdiet, ko jums ceļ priekšā.

9 Un dziediniet slimniekus, kas tur ir, un sakait viņiem: tuvu pie jums ir nākusi Dieva valstība.

10 Bet, ja jūs ieiesit pilsētā un jūs tur neuzņēmt, tad izejiet uz viņas ielām un sakait:

11 pat jūsu pilsētas puteklus, kas pielipuši pie mūsu kājām, mēs šē nokratām, bet to zinait, ka Dieva valstība ir tuvu klāt!

16 Kas jūs klausā, tas klausā Mani, un, kas jūs nicina, tas nicina Mani.

Bet, kas Mani nicina, tas nicina To, kas Mani sūtījis."

17 Un tie septiņdesmit pārnāca un ar lielu prieku stāstīja:

"Kungs, pat ļaunie garī mums padodas Tavā Vārdā!"

18 Bet Viņš sacīja: "Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam!"

19 Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skorpioniem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs.

20 Tomēr nepriecājieties par to, ka garī jums paklausa, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs."

Lūkas ev. 10:1–11.16–20

Mīļā draudze!

Reiz viena sieviete piezvanīja vietējam mācītājam un pateica, ka viņu neapmierinot baznīcas programma. Mācītājs viņu uzaicināja uz sarunu, lai visu varētu mierīgi apspriest.

Kad viņi satikās, sieviete izteica virkni priekšlikumu, kas būtu jāmaina draudzes dzīvē un kā to varētu izdarīt. Mācītājs atbildēja: "Esmu jums ļoti pateicīgs par jūsu idejām, tas ir labi, ka jūs esat tik ieinteresēta un nestāvat malā. Tieši tāds cilvēks kā jūs draudzei ir vajadzīgs, lai varētu šo programmu īstenot. Vai jūs būtu ar mieru uzņemties šo uzdevumu?"

Viņa atbildēja: "O nē, es tur negribu iesaistīties. Man jau ir tik daudz citu pienākumu un vienkārši nav laika to darīt. Bet es labprāt būšu ar mieru dot kādu padomu."

Mācītāja atbilde bija šāda: "Mīļā kundze, tieši te ir tā problēma. Man jau ir 400 padomu devēju. Man ir vajadzīgs kāds, kas ir ar mieru darīt darbu."

Tāpat kā Jēzus laikos, arī šodien darāmā ir daudz. Visapkārt katru dienu mēs saskaramies ar visādām grūtībām, materiālām, sociālām un garīgām problēmām. Tā vietā, lai tās risinātu, mēs bieži vien savu laiku tērējam ar gudru, bet tukšu runāšanu, ar sūdzēšanos un neko nedarīšanu. Pasaule joprojām ir pakļauta nāves un velna spēkiem. No vienas puses, tur ir daudz savtīguma un egoisma, no otras puses, tur ir arī daudz ciešanu un sāpju. Daudziem vispār Dieva klātbūtne liekas absolūti nereāla. Bet kā lai to piedzīvo, ja nav neviena, kas par to liecina? Tā vien liekas, ka arī mēs, kristieši, esam zaudējuši šo dzīvo cerību, degsmi par savu lietu, ka mēs aprobežojamies ar formālu

piederību draudzei, bet sirds dziļumos esam tikpat bezcerīgi kā visi pārējie. Vai tas neliecina, ka mūsu laika patērēšanas kultūra jau sen ir pārņēmusi arī kristiešu dzīves?

Man patīk šis salīdzinājums no Izraēlas ģeogrāfijas. Izraēla pēc sava ārējā veidola līdzinās Liepājai – tāda gara zemes strēmele. Vienā pusē ir jūra, otrā pusē Ģenecaretas ezers, no kuras iztek Jordānas upe, kas savukārt ietek Nāves jūrā. Redziet, tieši par to Nāves jūru iet runa. To tā sauc, tāpēc, ka tur ir tikai minimālas dzīvības izpausmes, milzīga sāls koncentrācija neļauj attīstīties dzīvībai. Nāves jūrā ir tikai ietekas, bet nav nekādu izteku, un tāpēc sāls tur sakrājas tik lielā daudzumā. Varētu teikt, ka arī mūsu personīgā un draudzes dzīve pārvēršas par nāves jūru, ja mēs dzīvojam tikai sev, savām vajadzībām, un neesam ar mieru dalīties.

Es šaubos, vai Jēzum šodien izdotos atrast 70 cilvēkus, kas būtu ar mieru doties misijas ceļojumā, bez tam ar tādiem nosacījumiem, kādus Viņš izvirzīja Saviem sekotājiem. Ir skaidrs, ka mēs šodien dzīvojam pavisam citā pasaulē, arī baznīca ir mainījusies. Tomēr laiku pa laikam der atcerēties, ka lietām var pieiet arī pavisam citādi nekā mēs to darām.

Paskatīsimies, ko tad Jēzus īsti sacīja Saviem mācekļiem. Jēzus sāk ar situācijas raksturojumu. Vajadzību ir daudz, strādnieku maz. Uz lielu atsaucību arī nav ko cerēt, ir jārēķinās ar to, ka Jēzus mācekļi būs kā jēri starp vilkiem. Katrs normāls cilvēks, kas dodas pie vilkiem, ņems sev līdzī kādu ieroci, lai sevi aizsargātu. Tomēr Jēzus saka tieši pretējo, Jēzus mācekļiem apzināti ir jābūt pilnīgi neaizsargātiem. ***“Neņemiet līdzī nedz naudas maku, nedz ceļasomu, nedz kurpes un ceļā nesveiciniet neviena.”*** Var just, ka evaņģēlistiem jau palika tā jocīgi ap dūšu. Ja Mateja evaņģēlijā Jēzus aizliedz ņemt līdzī nūju, tad Lūkas evaņģēlija 22. nodaļā Jēzus šos noteikumus atceļ un pavēl tomēr iegādāties zobenus.

Jēzus mācekļi nedrīkst ņemt līdzī naudas maku, tāpat tiem nav nekādas drošības, arī ne ceļa somu, kur varētu ielikt ziedojumus, kā to darīja citi ceļojoši sprediķotāji. Tas, ka viņi pat kurpes nedrīkst vilkt kājās, bija absolūta nabadzības izpausme. Kāpēc Jēzus uzliek tik stingras prasības? Jēzus mācekļiem ir jāiemācās uzticēties Dievam, ka Viņš par tiem gādā. Reizē tiem ir arī jāiemācās uzticēties saviem līdzcilvēkiem, ka tie izrādīs viesmīlību un ielūgs tos savā mājā un dos tiem ko ēst un ko dzert. Šī neaizsargātība un nabadzība ir daļa no Dieva valstības sludināšanas. Mēs šodien to redzam, ka daudzi vairs neuzticas Baznīcai tāpēc, ka tur visu laiku tiek runāts par naudu, par 10. tiesu, par ziedošanu. Tas neapšaubāmi met ēnu arī uz evaņģēlija sludināšanu, ja to sasaista ar ārēju labumu gūšanu.

Vēl Jēzus aizliedz saviem mācekļiem pa ceļam runāt ar citiem. Jēzus aicina, lai viņi būtu pilnīgi koncentrēti uz vienu mērķi. Nekādas izklaides, nekā, kas varētu viņus novirzīt no sava uzdevuma liecināt ar vārdiem un darbiem par Dieva valstību. Vai! – es pats to vienmēr atkal pie sevis konstatēju – cik grūti tas ir: nenovirzīties no darbiem, un nepiesaistīt savu uzmanību niekiem, kas ir visapkārt.

Vēl Jēzus aicina nokratīt putekļus no savām kājām. Tas ir aicinājums atstāt aiz sevis to, kas ir bijis. Nav mums visu laiku jākreņķējas, jāpārdzīvo, jāapvainojas tad, kad kāds mūs nepieņem. Ej uz priekšu un atstāj lietas Dieva ziņā! Apustuļu darbos ir aprakstīts, ka Pāvils un viņa līdzgaitnieks Barnaba patiešām arī nokrata putekļus no savām kājām kā liecību par saviem vajātājiem. Lai viņi redz, ka viņi to nepārdzīvo. Nav vērts mēģināt piespiest otru ticēt, pietiek ar liecību. Viss pārējais ir Dieva ziņā.

Tā vien liekas, ka arī mums laiku pa laikam vajadzētu iziet cauri tādai treniņu nometnei, lai varētu ar pilnu atdevi būt par Dieva valstības lieciniekiem. Jēzus pats priekš Sevis ir pieņēmis lēmumu doties uz Jeruzālemi, iet pretī Saviem ienaidniekiem, doties toreizējās varas centrā. Viņš zina, kas Viņu sagaida, un Viņš cenšas sagatavot arī Savus mācekļus, lai viņi nebaidās no pārbaudījumiem, no ļaunuma un noraidījuma. Kristiešu dzīve nav dzīve, kur viss iet gludi, bez grūtībām – tieši otrādi. Jēzus sekotājiem ir jārēķinās, ka viņi paliks tukšā, izsalkuši, uz ielas. Tomēr Jēzus māca viņiem par to nesatraukties. Tas miers, ko viņi sākumā novēlēja mājas saimniekam, atkal atgriezīsies pie viņiem, ja tas to nepieņems. Nav ko uztraukties, ja tevi noraida, paliec tā mierā, kas par tevi ir atdevis Savu dzīvību. Āmen!